

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΟΣΜΟΠΟΛΕΩΣ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΖΥΛ ΠΡΕΚΟ

Μία περάδοξη οπόθεση στὸ κακουργοδικεῖο τοῦ Σηκουάνα. Ἡ ιστορία τῆς Λιλῆς Ἀρμιέλ. Ἡ συμπάθεια τοῦ πλευσίου προστάτου της. Τὸ δράμα ἐνές φτωχῶν ἔργατο. Ἡ γνωριμία τῆς Λιλῆς μὲ τὸν νεαρὸν δικηγόρο Ζύλο Πρενό. Τὰ μαρτύρια μιᾶς ἀπογοητευμένης. Τὸ μειρακίο τοῦ διεμφάνιτος Πώλου Ζερύμον. Ἡ σύλληψη τοῦ δικηγόρου. Πῶς ἀπεκαλύφθη ἡ σατανικὴ ἐκδίκησις τῆς Λιλῆς Ἀρμιέλ, ἀλλ.

Ας δέ πηγήθοιεν λοιπὸν λεπτομερῶς αὐτὴν ιστορία, ἡ οποία ἔχει πολὺ διαισχεδαπότελε λεπτομέρειαν καὶ φαντασίαν, τὸ σατανικὸν πεῖσμα μεριῶν γυναικῶν, ἡ δότες δὲν ἴστωραντες οὐτε μαρτύρια καὶ οὐτὸν ἀγώμι τὸ θάνατο, φτάνει νόον πραγματοποιῆσαι τὸν απειλῶν.

Η δεσποτίνης Λιλή 'Αρμέλη ήταν μιά ώρετα όμορφη Παρισινή, μια πολύ έλευσανο σώμα και μεγάλα μεδένα πλάκα μάτια. 'Εργαζόταν ως ιδιαίτερη γραμματεύς ένων βιβλητικών και ο διανοητικός μυθούς που έπαιξε της έπειτα να ντύνεται με την τελευταία λέξη της μοδάς, μια παρονόμευτη στά καλύτερα νικητρινά κέντρα και να ζήτησε μια κάρη αλιστρωτικής οδογνωσίας. Καθόταν στο ίδιο το μέγαρο που βρισκόταν κι αὐτό έθισε άφορνανά νά δημιουργηθούν πάλι σχόλια για την συμπάθεια των προϊσταμένων της και για τις κάπως στενές σχέσεις τους. Κανεὶς θύτωρ δὲν τολμούσε νά την κατηγορήσει. 'Αλλωστε, για πολύ λόγο; 'Ο πλούσιος βιβλιόχανος δὲν ήταν πατρόμενός, δὲν είχε παικίν, δέν είχε κανέναν άλλο στον κόσμο. 'Ήταν από εξεινόν τους ανθρώπους, οι οποίοι από μικρού αφύπνωνταν στη σπονδυλική τους, τοῦ πολύ, δύστε χρονίς νά το καταλάβουν και χωρίς να δικυάσουν άλλη φράση από την είγαστηση του κέρδους. 'Ένας τέτοιος ήταν καί η βιβλιόχανος Πώλ Ζερόμη, ο προστάτης της όμορφης 'Αρμέλη. Είχε φτάσει σε ημίνα πενήντα χρόνων και διώσα μερά τότε δεν την είχε μεινήσει καρδιά μια φράση νά έπωτενή. Καί φυσικά, σταν σήπε ώς ίδιαίτερη γραμματέα του την Λιλή 'Αρμέλη, δεν άρρωστησε από τό αισθήμα νά τρυπώσῃ στην καρδιά του και νά την άναστατώσῃ. Μά δε Ζερόμη δεν ήταν κανένας νέος είλον χρόνων, θέτε νά χάστη τα λογικά του και νά μη σύλλεπται τίποτ' άλλο από την άγαπησμένην. Μέ το πρακτεύει πενήντα πούν τὸν χαροπατήριζε, σκέψητριει νά ξεκαθαρίσει μιά και καλή από το ξηπότια μακάν της. Την φύναεις λοιπόν μια μέρα στο γραφείο του και τίποτε :

—Δεσποινίς Λίλη, σᾶς ἀγαπώ ! Αὐτό δὲν πρέπει καθόλου νὰ σᾶς προβηγκί κατατάληξῃ. Ελαστε πολὺ ἀμορφή, πολὺ ἔξωτη καὶ πολὺ γαρωταμένη. Συγκεντώνετε δύο τά προσώπων, κά νὰ έπεισελλάνετε θνητούς

σοντα για να σεργάλλενεται ενων ανδρα.
"Αν ήμουν νέος, λοις θα σᾶς πρότεινα
νά σᾶς παπερευτώ. Ή ήλικια μου διως
δὲν μου έπιπερνεται νά κάνω τέτοιες ανοι-
σίες. Θέλω λοιςόν νά σᾶς προτείνω κά-
τι καύτηρο. Νά μ' αφήσετε γά σᾶς βο-
ηθώνω νά πετύχητε στη ζωή σας. Θά
σᾶς δώσω έναν ήγειμονικό μισθό και θά
έχετε δι. ή έπινηση ή καρδιά σας. "Ο-
λα αντά διως θά σᾶς παραχωρήσουν μέ-
μα έπιφύλαξ. "Οτι ποτε δεν θά θελή-
τε νά με κοροϊδέψετε και νά κρίνετε
τ' αληθήνα αισθήματά σας για μένα. Τη
μέρα που θά καταλάβετε ότι σᾶς προ-
βενώ άρδια, θά ηθελα νά μοδ το πήγε.
"Έχετε τό λόγο μου δι. θά πάνω νά
σας ένωγκαλ με τίς τυφερόπτερές μου κι
δι. θά έξωσαλονθήσετε νά εισαστε για
μένα μά καινή κι' έργατακή ιπταλληλος.
"Η Λιλή Αρμελ δεν χρειάστηκε γά
σπεθή πάρα πολύ, για νά πάρη τήν
άποφασή της. Πιού γινακεια, άλλωστε, δεν
θά δεχόταν ανάχαριστος μά τέτοια πρό-
τασ, διτάς ή μοναδική έπινηση τη-
την ώ ζήση μά πολυτελή ζωή ; "Ετοι,
Η Λιλή Αρμελ τοδ άπαντηρος ένθυνουσα-
μένη δι. δεχόταν την πρόταση του κι
δι. θά ξεκανε δη. μιτροδότε για νά τον
ειχαριστηκον.

Κι' από τὴν ἄλητον καθάλας μέρα, οὐ Πάω, Ζερώμ τὴν ἐγκατέστησε στὸ μέγαρό του καὶ τὴν ἔκανε μᾶς ἀληθῆνη βασίλισσα τῆς καυνότητος καὶ τῆς ὁμορφιᾶς. Όστόσο, μάτις ὁ βασιλίσκας εἶχε μᾶς ἰδιοτροπία. Στὶς δύορες τῆς δουλειᾶς ἦθελε ὅλοι οἱ ἀτάληγοι τον νὰ ἔχουν τὸ νῦν τους στὴν ἐργασία τους. Και σ' αὐτῆς ἀρχήν τὴν φύλη του δὲν ἐπέτρεψε νὰ απειλεῖν μάζη του. «Ετοί η Ἀλή! Ἀρμέλ δὲν ἀγοράς νὰ βαρετεῖς τὴν πολυτέλεια καὶ τὰ διασκεδάσεις, γατιν κατάλαβε μᾶς μέρα διτὶ ἡ ταν στάλικε τοῦ Πάω. Ζερώμ καὶ ὅτι διασκέδαζε μάζη της δεινοὺς μ' ἔνα ωμόφορο παγκράτια.

Έσειν δέρβωντς την ἐποχὴ δι βιομήκανος ἔμπλεξε μὲ μᾶ πολὺ δυσάρεστην ὑπόθεσην. Ἔνας ἐργάτης του γά τον παπανοεῦθη ὅτι ὁ μούσος του ἦται ὁν ἕφαται νὰ ζηστὸν τα παιδιά του, δι' ἐπερνεὶ νὰ τον τὸν αἵτηση, γατὶς ἀλιώσαντος τὸ μακέλ του, μὲ μπροσώπα τὸ βλέπει τὴν οἰκογένεια του νὰ ἴστωσεν. Ο βιομήκανος τὸν ἄμεινον πορευόμενον, ἔτειτα γέλασε ἀπὸ τὴν καρδία του καὶ τοῦ ἀπάντησε μὲ ἀδιαφορία :

— Ξέρεις πόσο δύσκολα είναι τα σημειωνιά χρόνια. "Αν ξέραν απέχουσαν τους ιπτάλληκους μου, θα χρειαζόταν. Γ' αυτόν δεν μπορούν να συμπλήρωσαν μόνον έστων. Αντέ ότι διασυρθείστηκαν τώς άλλοις. Πήγαν λοιπόν να συντρίψουν τη δυνάμεις σους και φρόντισαν μάλλον νόσησες απόλιτη καθώς πολλές σου. Ένας άλλος στη θέση μου θα ήταν σίγουρα

φυσικού μέλους κατεβαίνει πρώτη φορά. Ενας απλούς στην θέση μου να σ' ειδωθώ.
Ο έργατης έγινε από τό πρωτότυπο βοηθούμενον σάν τρελλός. Κατασκεύασε
καθώς ξεκαθαρώθηκε, την διά νούχα έπεισε στό Στρωμάτων και άνηψε! Τό^η
Τό δρόμον αντρό, διπλά ήταν παραδείσους, αναπτάσσοντας τον ή-
έσονταν την λοιπού τού συναδέωντον των, Κατηγόρους λαστών των Πώλων.
Ζερούσαν ώς ήθισθ ανθρώπη τής αποτονίας και η άνωσης έπεισε μερικούς
τον δικαστηρίου. Κι' ό βιονταν μά την είχε πάλι απόγνωση, ήδη δέν
καταβόθρων ή νεαρός δεκαρρύγος Ζήν. Πρεσβύτερη πάλι απόγνωση,
στι ζ' Ζώνη ήταν άδονς και ω νά τον γινώσκει άπο τη φιλοξενία.

ταυτότητά των προσωπαλόστε νύ δειπνήσουν στο μέγαρό του. Κατόπιν συνέδεμαν τη Λιλή 'Αρμέλι στα υπεροχά κέντρα, διασκέδαζαν και χώριζαν τέ ξεπρωμότατα ένθυμησανέρον. Καταλαβάθιμα ήσσονα δότη ή Λιλή 'Αρμέλ δέν άγρος νά προσέξῃ τόν γεράδο λιανικόρο καί νά τόν αγαπήσην. "Ήταν ποτέ διαφραγμός από τόν λιανικόν φύλο της και τόσο νέος, ώστε δέν μπόρεσεν ν' αντιστηθή στόν περιφόρο και άποφασίσει νά κατατητή τη σημαντική του. Αρχικά λοιπόν νά τόν κυττάζει μέ τονρύποτά την, νά επ'έρδων καλέ μέρα τήν συνάντησή του, νά τόν προσκαλή στό μέγαρο την οδό που θέλει σε Ζεφόρι και νά προσταθή νά τού δώσε νά καταλάβει τή συμπλεύση της. Ο Ζελή Πρεσβύτερος ήταν ένας σοβαρός νέος, πού δέν είχε καμιά διάθεση νά μετέξει σε μά τέλο περιστέτεια. Είχε δουκικότητα πάρα πολύ στη ζωή του και καταλάβαινε ότι γιά την εφήμερη μάγιτη της Λιλής 'Αρμέλ δέν άξιζε νά διασπάση την ελλεκτρική γιαλιά τού πλύουσαν βενζινάκων. "Αλλωστε, με τήν ιντοστηριξή του είχε άποκτησει μά καλή πελατεία, είχε άνοιξει ένα μεγάλο γραφείο και ούρε γίνει γνωστός στην Παρισινή άριστοστοιχία, ή όποια τού άνεβαίθε ψέλε τής ιντοσθέσεις της. "Οταν λοιπόν είδε ότι η έρωτας της Λιλής 'Αρμέλ άρχος νά γίνεται έπωντικής, άπειράστησε νά ξεκαθαρίση από τό ζητημα μά και καλή μάζη της. Και όταν έκεινη τού ξανάκανε λόγο για τό αισθητικό της, χωρίς νά διστάση, τής άπαντα.

—Διατηγός, κυρία μου, δεν μπορώ νά γίνω συνένοχός σας. Μπορεί νά είσαιστε άρχεται ώμορφη και έκανη νύ έμπεινέστε έναν μεγάλο έρωτα. Μά δέν διασέ-
ξετε καλά το πρόσωπο που άγαπησατε.
Έγγο θεωρώ ανότερο αίσθημα στον κό-
σμο τη φιλία καὶ δέν μπορώ νά προδώ-
ω τὸν φίλο μου Ζεφόμ, για νά μπλεξώ
σὲ μιὰ περιτέταια μαζί σας. Θεωρήστε
μα κουνό, άφροή, δι τί θέλετε τέλος παν-
των, ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ νά μή με ἔμ-
νανέρετε σ' αὐτή τή δόσονταί δέσ, διότε
να σας πορεύονται μὲ τὰ λόγια μου.

Η Αἰλίη Ἀριμέλη πήγε νὰ λυστεῖται ἀπὸ τὸ κακό της. Δὲν μωροδόνει νὰ πιστεύῃ ότι ἔνας ἀνθρώπος είχε περασθεῖ στην ἐφόρτου της. Καὶ παρ' ὅλη τὴν ἄγαπη ποιὲ τοῦ εἶχε. Κατέβασε τὸν ἐδυκοθή. "Ἄρχοις νὰ ἔξαλογεσθεῖς στὸ Ζεύδωνι ότι δὲ νεαρός δυνητόρος τὴν ἔ-
(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 509)

ΕΙΧΕ ΔΙΚΗΟ Η ΤΕΡΕΖΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 468)

τὸν ἔαντο τῆς μεσαὶ στὸν καθρέφτη.. Οἱ καθρέφτες δῆμος τοῦ Ὡτείγι ήταν θαυμόι, τὸ σαλόνι σκοτεινό.. 'Η παλῆ κ. λειεῖνιν θρισκόταν θέβαια ἐκεὶ στὸ περιθάλλον τῆς. 'Η καινούργια δῆμος τὴν θειενὶ δὲν μποροῦσε νὰ ζήσῃ ἐκεὶ μέσα. 'Αφοῦ λοιπὸν δλαλεῖς ἡ Ζωή, δλαλεῖς καὶ τὸ σπίτι τῆς, φτάνοντας στὸ ἄκρα μὲ τὸ πόλαρεῖνα ἐπιπλα, τοὺς πόλαρους χρωματισμούς. Ήώρα δημαγκάκόταν ἡ Τερέζα νὰ τὴν συγκρατή, νὰ τὴν συμβουλεύῃ, νὰ μετριάζῃ κάποια τῆς ἑκλογές της, γοητευμένη γι' αὐτὴ τὴν μεταθολίαν καὶ μὲ ζωρή συμπάθεια γι' αὐτὴ τὴ γυναῖκα ποὺ ἔγινε τόσο νέα, τόσο πρόσχαρη, τόσο ξεπειρησμένη καὶ ποὺ θά ήταν, σίγουρα, ή καλύτερα καθαράστανε τὸ κόσμον.

Τὴν ἐπόμενην τοῦ γάμου, δταν δι γιούς της μαζὶ μὲ τὴν Τερέζα ἔφυγαν ἀπ' τὸ Παρίσι, ἡ κ. λειενὶν νόμισε πὼς σπάτην διπέριονε. 'Ηταν ἀπόγευμα. Διάσβατε κάποιο μαθιστόρημα κοντά στὸ τζάκι, μέσα στὸ πρόσσον σαλόνι της. Περιμένει τὸν κ. Βιλλέ, πού, γιὰ νὰ τὴν διασκεδάσῃ στὴ μοναξιά της, τῆς εἶναι προτείνει νὰ τὴν συνεδέσῃ σὲ μὲν ἔκθεσι. Δὲν ὅργησε νάρθη δι ἡ κ. Βιλλέ. Μήλιπον λίγο γιὰ τὸν γάμο τοῦ Πέτρου. 'Εξαφάνισε καὶ η κ. λειενὶν θυμόθηκε δασ λέγανε οἱ δύο τοὺς, λγούς μῆνες πρὶν, γιὰ τὸ ίδιο ζήτημα. Κοκκίνινε κάτω ἀπ' τὸ κοκκινᾶδι ποὺ σκέπαζε τὰ μάγουλά της, κάτι θέλησε νὰ πη, οὖν νὰ πτοπάτησε.

Τὶ ξέτε, διγαπτὴν κυρία; τὴν ράπτην δ. κ. Βιλλέ.

— Τὶ ένο; Μὰ κυττάτε μὲ λοιπόν! Κυττάτε καὶ τὸ δωμάτιο αὐτό... Στάθμη τοξελλή... 'Εγώ! Στὴν ήλικια μου! Αὐτές ή δλλαγές!... Μὰ γιατὶ δλ' αὐτά;... Γιά ποιόν;...

— Μά, γιά μένα, διν δὲν ξέτε ἀντίρρηση, τῆς εἴπε μὲ συγκίνηση δι τὸν δικόν μου.

Χαμογελοῦσθε, ἀν' κ' ἡ διγράστη καρδιά του χτυποῦσε πολὺ δυνατά. Εἶγε σκεφθῆ πολλὲς φορές, πῶς θάπαιρε μὲ μεγάλη χαρά τὴν κ. λειενὶν, μὲ τὰ τόσα τῆς ψυχικῆς χαρισμάτων, διν δὲν ήταν θαυμένη τόσο ἀποφασιστική μέσα στὶς παλέης τῆς διντιλήψεις γιὰ τὴ ζωή. Τώρα, ἔτι ξαναγεννημένη, μεταμορφωμένη, ἀποτελοῦσε τὴν προσγειωτοίσης δλων τῶν δνείρων τοῦ πλουσίου, κομψοῦ καὶ πρόσχαρου ἐκένου ἀνθρώπου, ποὺ δὲν ζητοῦσε διτ' τὴ ζωή, παρὰ νὰ περάσῃ τὰ τελευταῖς του χρόνια μὲ μια δοφαλή, διισιγάπτητη καὶ τόσο ἐπάρουσαστη σύντροφο.

'Εκείνη τὸν κύττατε καταπληκτή.

— Μάλιστα, ἔξακολούθησε. Εἰστε τώρα δλομόνωτη. Είμαι καὶ γά μόνος στὴ ζωή, κι' διν δέχεστε νὰ γίνετε γυναῖκα μου...

— Γυναῖκα σας;

Δὲν διστάσεις διόλου. "Ολος δ πόθος τῆς ζωῆς, τῆς χαρᾶς ποὺ τὴν εἶγε ἐμψυχώσει, ποὺ τὴν εἶγε τόσο μεταθάλλει καὶ τὴν ἔκανε δληθινή γυναῖκα, τὴν συνεπήρη μπροστὰ στὴ ζωή ποὺ τῆς πρόσφεραν, διτ' τόσα χαμένα χρόνια. "Εδωσε τὸ χέρι της στὸν κ. Βιλλέ καὶ φθιώτισε, πλέοντας σ' ἔνα πέλαγος χαρᾶς;

— Τότε λοιπόν;... Είχε δίκηο η Τερέζα...

ΤΟ ΙΝΔΙΚΟ ΒΡΑΧΙΟΛΙ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 472)

σφαίρες στὸ κεφάλι!

Ο 'Ινδος διταν στὰ χειριά του "Αγγλους διειωματικοῦ. Εἶχε χάσει πειά τὸ παιγνίδι. "Εσκυψε λοιπὸν τὸ κεφάλι καὶ τηλεφώνησε στοὺς συνενόγους του. "Επειτα, μ' ἔνα αινιγματικό χαμόγελο, εἶπε στὸν ἔχθρο του:

— Θέλετε νὰ μιλήστε στὴ γυναῖκα σας;

Ο 'Ράλστον δρπάξει μὲ τὸ αιρτσέρ χέρι τὸ ἀκουστικό.

— Εού είσαι, Μάργκαρετ; φώνασε στὴ γυναῖκα του. Μή φθησαι πειά... Σὲ λίγο, θά είσαι στὸ σπίτι... Ναι, ναι... Μά πού είνε τὸ 'Ινδικό βραχιόλι σου;... Τὸ ξέχεις δώσει στὴ λαδη Μόρλευ; "Α! Κατάλαβα... Πρέπει νὰ τὸ δώσουμε πίσω... Θά σου ἔξηγησω... Σὲ λίγο, θά είσαι στὴν δγκαλιά μου, ἀγάπη μου.

Ο Ράου Μοσαντούαχ κάλεσε τότε ἔναν υπηρέτη καὶ τοῦ είπε ν' ἀκολουθήσῃ τὸ λοχαγό Ράλστον στὸ σπίτι του γιὰ νὰ πάρη τὸ βραχιόλι. Κι' έτσι κ' έγινε...

Ο "Αγγλος διειωματικός κράτησε τὸ λόγιο του καὶ δὲν είπε τίποτα στὴν δαυτονομία. 'Η ιστορία αὐτή ἐπρεπε νὰ μείνη ἀπόκρυφη, γιατὶ ήδερε πόσο ἐκδικητικοί, πόσο ἀδυσώπητοι είνε οι μυστηριώδεις Τούγκες, οι στραγγαλισταί τῆς θεᾶς Κάλι...

TZΩΡΤΖ KENNENTY

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΖΥΛ ΠΡΕΚΟ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 493)

φιλόθεας καὶ δημόσιας μαζὸν της. Μά δι βιαμήκανες, ποὺ ηὔσερε καλά τὸ χαρακτήρα τοῦ φίλου του, δὲν θέλησε νὰ τὴν πιστέψῃ. Στὴν ἀπελποτιά της, ἡ Λαζή 'Αρμέλ, βλέποντας διτὸν θάνατον τὸν Ζύλ. Πρεκό, ἀποφάσισε ν' αιτοεστονήσῃ. Μά ηθελε συγχρόνως νὰ θεωρηθῇ καὶ τὸν δικαιόγορο. "Ετοι κατέστησε τὸ σχεδόν της. Τὸν κάλεσεν ἔνα απόγευμα στὸ μέγαρο του Ζερόνι νὰ πάρουν τὸ τούπον. Ερρίξε μὲ τῷ πότε ένα δραματικό δημητρίου στὸ φίλωντά της καὶ τὸ ήπια ἀτάραχη χωρὶς καμμιαὶ συγάρηση. Μόλις έμις ἀρρεῖσε νὰ ιπνέψει ἀπὸ τοὺς πόνους, ἀναστάτωσε τὸ μέγαρο μὲτα τὶς ωρές της, λέγοντας δι τὴς ηὔσερη δημητριωθῆσθαι ἀπὸ τὸν Πρεκό, γιατὶ εἶχε ἀρνηθῆναι τὸν έρωτά του. "Ετείη ποὺ αὐτὸς στηγάμεις πιθανόν την στενωποικιάν. Αὐτὴ δημόσια της ήταν ἀρκετή γιὰ νὰ συλληφθῇ δι Ζύλ. Πρεκό καὶ νὰ κλεισθῇ στὶς φιλωτές, ἐνώ τὸ Παρίσι ἀναστατώνεται μὲτα αὐτὴ τὴν συνταραστικὴ ιώσθηση. 'Ο δοκιγόρος έμεινε θεωρηθεὶς θνάτος ζώντος ένα χρόνο καὶ τέλος μὲτα λίγες μέρες, παρορμάτηρα στὸ Κακουργοδακούιον τὴν ιστορία ποὺ οὐδὲν αναφέρει πλέονταν καθέλλει σ' αὐτὴ τὴν τραγωδία περιπέτεια. "Ετοιδό, δι Ζύλ. Πρεκό δὲν φανάντων καθόλου θηραμπισμένος. 'Η αύτοκονιά της Λαζής 'Αρμέλ, τοῦ Ζύλ. Πρεκό δὲν φανάντων καθόλου στην παναστρίψη τοῦ τόπου δημητρίου, ποὺ τὸν έχει μετανοήσει σ' αὐτὴν τὴν ζωή της.

ZAN KOALMPI

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙ ΤΗΣ ΜΑΝΙΛΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 480)

συναθέλφου τους.

Δὲν θά κατώρθωνα ποτὲ ίσως νὰ μάθω τὴν αὐτὴν αὐτὸν τοῦ ζεγκλήματος ἀν δι ίδια ή Ισπανία δὲν φανέρωνε στοὺς δαστυνακούς ποὺ τὴν συνέλασαν γιὰ ποιότηταν περιπέτεια.

Είνε μια παλιὰ δσο καὶ τραγικὴ ιστορία. 'Η Μανίλα εἶχε ουαντήσει δδ καὶ δέκα χρόνια τὸν Μαρίνον στὸ Παρίσι. 'Εκείνος τότε λεγόταν 'Αντρέ Συλμέρ κ' ήταν ένας ἀπὸ τοὺς πιό εύθυνους γλεντζέδες τῆς Μονμάρτρης. 'Η Μανίλα διπέτησε μαζὸν του ένα παιδί, τὸ δποτιό κατόπιν πέθανε ἀπὸ τὶς σπερματίσεις δταν αὐτὸς τὴν ἔγκατέλευτη. 'Απὸ τότε ή άσυχη Ισπανία δέπταις τοῦ Ζύλ. Πρεκό δὲν φανάντων καθόλου θηραμπισμένος. 'Η αύτοκονιά της Λαζής 'Αρμέλ, τοῦ Ζύλ. Πρεκό δὲν φανάντων καθόλου στην παναστρίψη τοῦ τόπου δημητρίου, ποὺ τὸν έχει μετανοήσει σ' αὐτὴν τὴν ζωή της. 'Αλλωστε ή καρδιὰ τοῦ ανθρώπου γιατρεύεται πάντα τόσο γοήγορα... Σήμερα δ Ζύλ. Πρεκό είνε διγαμπισμένος δωτηρός δώνων τῶν γυναικῶν τοῦ Παρισιού. Αὐτὴ δημοτεύεται τὸν τόπο έχει κάνει διάσπου.

ΑΝΤΡΕ ΛΥΓΚΕ